Ч. 262. Середа 19 падолиста (2 грудня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Спільні делеґациї. — Тіша і Кошут мирять ся. — Бальфур о збройеню Анґлії против Росиї. — З далекого всходу).

Справа засідань спільних Делеґаций буде мабуть сего тиждня предметом наради послів. Як звістно, засіданя спільних Делеґаций мають розпочати ся 15 грудня і потягнути ся аж до різдва. Отже межи послами, іменно же німецкими порушено гадку, щоби над сею справою розвести нараду, бо в Делеґациях мають бути предложені важні справи як н. пр. справи войскові, справа нових пушок, політика заграничча і т. д. а годі, щоби спільні Делеґациї були лиш машиною до голосованя.

На вчерашнім засіданю угорскої палати послів вела опозиция дальше технічну обструкцию. По відчитаню протоколу заповів пос. Лендель 23 поправок до протоколу, жадаючи між иншим поправленя також правописних похибок. Нешi заповів дальший ряд поправок. Тоді пос. Надь з правительственної партиї поставив внесене, щоби над всіма поправками перейти до порядку дневного. На се підняла опозиция страшну бучу. По довшій хвили, коли трохи притихло, хотів Тіша промовити, а пос. Кечкеметі відозвав ся: Я хотів би щось почути о нафті. Тіша: Як би я вам відповів, то провинив би ся проти приличности парламенту. — По довшій технічній обструкциї промовив Кошут і остерігав більшість, щоби она не уживала насильства та не змушувала в той спосіб опозицию до дальшої технічної обструкциї. Коли би більшість була відразу зажадала угорскої команди у войску, не було би ніколи прийшло до пониженя парляменту. Коли то горяче бажане народу не може бути серед теперішних відносин заспокоєне, то треба було постарати ся о инші концесиї народні независимі ані від Двору ані від армії. Такими концесиями суть реформа виборча та цілий ряд реформ суспільних. Бесідник наконець ще раз взивав більшість, щоби не надуживала своєї власти.

Президент кабінету, Тіша, відповідаючи Кошутови, сказав, що з єго (Кошута) бесіди виносить, що на будуче удасть ся зарадити острим перепалкам. Що-до реформи виборчої він годить ся зовсім з Кошутом. Бесідник думає предложити проєкт закона о реформі виборчій так, щоби на случай, коли би був змушений розвязати палату, нові вибори відбули би ся вже на основі нової ординациї виборчої. Що-до науки мадярскої мови в школах, то буде видане розпорядженє, щоби дотичні приписи були строго виконувані. — Бесіду Тіши повитала і партия більшости і кошутовці грімкими оплесками. По сім зроблено перерву і в кулюарах розпочали ся переговори в справі заключеня мира межи Тішою а Кошутом. Коли засідане знов відкрито, заявив ґр. Апоній, що услівєм мира мусить бути залишене подвійних засідань. Посли Уґрон і Голльо поставили внесене, щоби проводирям партий дати повну власть в справі переговорів а пос. Красной поставив внесенє, щоби засіданя перервати аж до середи. На то сказав Тіша, що коли то внесенє має довести до мира, то він на него годить ся. Послідне внесенє принято і на тім закінчено засідане.

На пирі в клюбі виголосив льорд Бальфур бесіду, в котрій обговорював справу оборони Анґлії. Бесідник сказав між иньшим: Матерний край не потребує великого войска для оборони. Трудности лежать деинде, а іменно в Індиї, де нашу границю може зачепити велика держава, Росия. Як Німеччина мусить зброїти ся против Росиї і Франциї, як Франция мусить зброїти ся против Німеччини, так нашою найбільшою воєнною задачею єсть оборона против сеї великої держави на нашій індийскій граници. Найбільша трудність не в обороні матерного краю, але в обороні Індиї.

Після депеш, які наспіли до Льондону з Токіо, ситуация на далекім всході має бути дуже критична. В політичних кругах японьских настав великий рух і загально припускають, що справа мусить рішити ся, скоро парлямент японьский збере ся. Не о Манджурию розходить ся — каже японьский міністер справ заграничних ґр. Катсура — то справа чисто росийско-хіньска. Инакше стоїть діло в Кореї. Ніяка инша держава крім Японії не має права

---

3)

Уличний пил.

(З анґлійского — Уіди).

(Конець).

Пріска, трясучи ся ціла, старала ся бути послушною, але члени еї, здавало ся, закостеніли на дерево.

Петроніля заєдно повтаряла: „Мамо хліба“. Як голодне пискля кричить за родичами убитими і страченою поживою, між тим як пташник байдужно ступає по весняних цьвітах.

Стражник грубо підніс їх обі з землі.

— Дальше, бо зле буде з вами; тут ні нащо не здасть ся ваш плач.

Пріска вспіла притягнути Петронілю і хоч жили здавало ся були замерзлі, а мязи замінені в камінь, волікла і попихала сестру, як могла, а ідучий за нею стражник торгав єї за волосє, як розлючений візник.

Ведено їх перед поліцийну зверхність, що мала рішити о їх вині.

Тимчасова вязниця карає так само винних, як і тих, котрих увільняє суд. Комісар поліциї без слідства відослав тамтих троє до суду, на підставі певних доказів стражників; стару женщину замкнено за те, що не могла заплатити кари.

Комісар поглянув на діти з якимсь милосердием: такі були малі і марні, чиж могли бути винними. Але вислухав стражника, котрий сказав, що бачив тих волоцюгів, як накидали ся людям на улици і в повозах, як жебрали і діставали гроші. Не хотіли уперто подати назвища ні місця замешканя; були затверділі в злім, а навіть звістні поліциї віддавна як жебрачки — так говорив стражник.

— Они такі молоді! Але коли дійстно звістні як жебрачки... — сказав комісар — відтак спитав:

— Де мешкаєте?

— В шатрі — відповіла слабо Пріска.

— А де ваша мати?

— В шатрі.

— Ваші назвища і вік?

Пріска не відповідала.

— Знайдіть матір — сказав комісар до стражника. — Она більше заслугує на нагану ніж ті діти.

— Де ваша мати? — спитав стражник, потрясаючи Пріскою.

— Умерла — умерла — говорила мала невиразно.

— То чогож говориш, що є в шатрі?

— Она в шатрі, там — і Пріска зробила рух означаючий велике віддалене.

— То ідіотки, а може удають глупоту. Они дуже малі і марні. Вислати їх з міста, приходять очевидно з Кампанії.

Вязниці і доми поправи заповнені були сотками подібних дітий, від коли обовязувало нове право против волоцюгів. Комісар не мав охоти додавати до тамтого числа ще й ті марні сотворіня.

— Можете іти; сим разом не станете перед трибуналом, але коли ще раз побачать вас в Римі, не буду мати для вас ніякого милосердия.

— „Не досить ревний“ — погадав стоячий побіч підофіцир поліциї, укладаючи тайний донос о надто лагіднім урядникy.

— Забрати ті діти і викинути на улицю — сказав комісар нетерпеливо — жаль єму було тих бідних, осиротілих дітий, був би їм дав трохи дрібних гроший, але не сьмів підпомагати жебранини при тих всіх підвласних, окружаючих єго зі всіх сторін шпигуньством.

Випхнено діти з комнати, через кілька коридорів і сходів, а вкінци через браму викинено на улицю. Стражник кожду ударив і потряс на пращане, додаючи як благословеніє на дорогу:

— Виносіть ся з міста, гадини і не вертайте мені тут більше!

Пріска зрозуміла, що були вільні. Петроніля не мала ніякої сьвідомости, крім болю, голоду і спраги. Вже двайцять чотири години минуло, від коли поживив їх пастух на рівнині.

Пріска не знала, де єсть; окружав єї уличний гамір, а не мала понятя, де скінчить ся

мішати ся до справ корейских. Але скоро би якась держава хотіла мішати ся, то Япанія готова би на то зараз відповісти війною.

Новинки.

Львів дня 1-го грудня 1903.

— Ц. к. краєва рада шкільна іменувала в народних школах учителями і учительками: Марию Попер в Залізцях старих, Іляр. Стронського в Коровици голодівскій, Павл. Ґудзьо в Рівнї, Йос. Веха в Рогізнї і Ол. Бабака в Топільници.

— Винагорода за підводи. Відповідно до проекту закона, предложеного правительством палатї послів, будуть войскові власти на будуче значно більше платити за підводи, супротив чого краєві додатки на покритє дотичних винагород покажуть ся в декотрих краях цїлком злишними. Доси платять войскові власти від пари коний за одну милю 90 сотиків, а після нового проекту будуть доставцї підвод одержувати від пари коний і за одну милю 3 кор. 50 сотиків, а крім того відшкодоване за ужите воза 30 сот. за милю дороги. Згадане підвисшене платнї за підводи представляє для держави новий розхід в сумі около 740.000 корон.

— Запомоги на образованє. З квоти 12.000 корон призначеної галицким Соймом на запомоги для адептів штуки, краєвий Видїл удїлив між иншими 800 кор. артистови-маляреви п. Іванови Трушеви на артистичну подорож до Криму, 400 кор. п. Модестови Сосенкови на образоване в малярстві в Парижи і п-нї Апольонії Огородниківній зі Львова 400 кор. на образоване в сьпіві.

— Зелїзниця Львів-Винники. Стараня львівскої громади, щоби дворець зелїзницї Львів-Винники находив ся на Личакові, увінчали ся успіхом. Комісия, зложена з представителїв громади, войскових властий і міністерства зелїзниць, признала жадану зі сторони міста трасу користною. Супротив того згадана зелїзниця зачне ся від головного двірця у Львові і пійде через Погулянку на Личаків, де буде побудований другий дворець. Довкола міста повстане в такий спосіб сїть в роді окружної зелїзницї, получена з містом при помочи електричного трамваю.

— З дирекциї товариства „Труд“ у Львові. Відомою є справою, що товариство наше набуло на власність дім в Ринку ч. 39 за 120.000 кор. Товариство змушене було купити сей дім і підписало контракт тогдї, коли не мало і десятої части капіталу на сплату першої рати в сумі 30.000 кор. Се легкодушність! — казав дехто. Се лиш довіре до нашої суспільности! — відповідали ми. І справдї з повним признанєм мусимо заявити, що не завело нас наше довіре. Наші Вп. Землячки зрозуміли вагу справи і протягом двох тижднїв зложили удїлами і вкладками на щадницю таку суму, що ми заплатили першу рату і зістало ще трохи гроша в касї. Але дїло ще не довершене: дня 31 грудня припадає речинець сплати другої рати в сумі 30.000 корон. Сподїваємось, що і тепер найдемо поміч у нашої суспільности, тим більше, що та поміч не вимагає великих жертв. Льокация капіталів на каменицю єсть певна і приносить 5%, більший, як в инших інституциях. І ті Вп. Панї, котрі не мають капіталів на щадницю, можуть помочи нашому дїлу приступленєм в члени товариства. Вписове виносить 2 кор., удїл 20 кор. Власна хата першої жіночої інституциї фінансової, набута в другім роцї від заснованя сего товариства, то гордість і слава нашого жіноцтва.

— Арештоване злодія. В Волоскій церкві у Львові арештовано в недїлю налогового злодія Михайла Прокопика або Макара в хвили, коли той витягнув годинник з кишенї капраля 15 п. п. Івана Стецишина.

— Огні. Від Букачовець пишуть, що дня 23 падолиста около 11-ої години рано вибух пожар в селї Мартинові новім, рогатиньского повіта. Згоріло 6 необезпечених хат. Причиною пожару були дїти, що бавили ся сїрниками.

— Значну контрабанду відкрито дня 29 падолиста на головнім двірци у Львові. В бочках, що мали немов то містити в собі оливу, перевожену з Росиї до Черновець, відкрили акцизові урядники — росийску табаку.

— Викритий злочин. Недавно доносили ми, що з Перемишля зник в загадочний спосіб тамошний різник Струшкевич та що арештовано єго жінку і 63-лїтного Миколу Кебузиньского, на котрих падало підозрінє, що спрятали Струшкевича в якийсь спосіб зі сьвіта. Арештовані не признавали ся до вини, а заряджені гляданя за пропавшим не довели до нїякого успіху. Доперва оногди Кебузиньский, занедужавши тяжко у вязници, велїв прикликати сьвященика і при сповіди признав ся, що Струшкевича убила при его помочи жінка і закопала в его огородї. То зізнанє зробив Кебузиньский також перед иншим вязнем, наслїдком чого дізнала ся про те судова власть і приказала скопати его город, де вкінци найдено навів згниле тїло Струшкевича, завинене в мішок. Жінка убитого Струшкевича не признає ся мимо того до злочину.

— Самоубийство чи нещаслива пригода. На шляху зелїзничім за Зимноводою найдено майстра шевского Франца Червіньского зі Львова неживого і страшно покалїченого. Червіньский мав свій варстат при ул. Хорущини, де мешкає его родина. Нещасливий був вже від довшого часу недужий а хоробу погіршили ще клопоти фінансові, в котрі Червіньский попав внаслїдок того, що богато людий его зарвало. В недїлю під вечер добачено у него сильне роздразненє нервове. Вечером вийшов з дому і казав, що вскорі верне. Тимчасом пішов на дворець, купив там білет до Кракова і від'їхав вечірним поїздом. Що опісля стало ся, чи він вискочив з вагона в самоубийчім намірі, чи лиш упав внаслїдок якоїсь неосторожности, не знати. Кільометр дороги за стациєю Зимнавода найдено его на колїї вже неживого з поломаними руками і ногами а долїшна часть лиця була зовсїм видерта. При погибшім найдено набитий револьвер.

— Зледащілї дїти. Троє дївчат допустили ся сими днями в Будапештї злочину, на який мало хто навіть зі старших людий, мужчин відважив би ся. Про сю і сумну і страшну подїю так доносять тепер з Будапешту: Дня 25 падолиста с. р. спостережено на новопештеньскім кладовищи, що кілька гробів, в котрих день перед тим похоронено дїти, було розкопаних, а з трупів здерте цїле одінє. Полїция стала слїдити і прихопила злочинцїв таки на вчинку. Були то: 11 лїтна Тереса Тіц, 12-лїтна Гальшка Ситинкович, 15 лїтна Роза Старжек і також 15-лїтна Тереса Кубаній — дїти самих зарібників, котрі через цїлий день волочили ся по улицях міста і жебрали та крали і аж вечером вертали домів. Малі ледащицї продавали здерте з трупів одїнє гандлесам, а за узискані так гроші купували собі

то камінне море. Малу сестру як колоду волїкла за собою, а чула, як під нею самою угинали ся ноги, як мороз і огонь перепливали через єї жили.

Війшли до міста ворітьми, отже й ворітьми мусять вийти; лиш тілько було для неї ясним.

Вчера вийшли через Порта Пія, але полїция, з котрої їх викинено, лежала при Віа дї Аранчіо, на захід від Корза, а они не знали, в котру сторону обернути ся, але приказ покинути місто сейчас, під загрозою нового увязнення, так оглушив бідну Пріску, що цїла дрожачи, спитала старого торговця каштанів:

— Ворота, де ворота?

Показав на лїво і сказав терпеливо і з добротою:

— Там є Порта дель Пополо, чи тих глядаєте? а може Саляра?

— Нї — відповіла Пріска, а напружуючи цїлий свій приголомшений ум, додала:

— Глядаємо Порта Пія.

— Порта Пія на другім кінци. Мусите іти в сторону Квіриналу — і старець терпеливо витолкував дїтям дорогу; а бачучи лице Пріски мале, бліде і посинїле, подав їй пригорщу каштанів. — За то нїчого, дитино, нїчого!

Але она не сьміла їх приймити; бояла ся нового увязнення. Пірвала сестру і вела єї в глубину улицї, хоч та кричала і опирала ся. Досить добре витолкував їй старушок дорогу до Порта Пія; однако она мала лице змішане, почуте якоїсь безмежної пустинї, віддїлюючої єї від поворотної дороги.

Віддалене від Корза до Порта Пія не єсть надто велике для тих, що їдуть повозом, або проходжують ся по елеґантних улицях за приємними орудками. Але Пріска не могла розпізнати помотаної сїти улиць і мимохіть наближала ся до Тибру. Вибирала несьвідомо пусті і тихі дороги замість голосних улиць, де рух заголомшував єї ще більше. Була утомлена до пів смерти і мучена горячкою, а дитина як кусень олова тяжіла на нїй. Відібрано їй одинокий спосіб зароблення кількох центимів і дар доброї панї. В єї зболїлій розбитій голові почуте заподїяної кривди палило як огонь.

Яке множество хлїба купила би за того ліра! Длячого стражник відобрав єго? Петроніля плакала і стогнала з голоду. Она сама не була би зуміла їсти, хоч би всї склепи і гостинницї стояли для неї отвором, але Петроніля! Пріска чула, що грішить против матери, против Мадонни, позваляючи дитинї терпіти.

Волїкла перемерзлі ноги по камінях в вірі, що наближає ся до Порта Пія і отвертого краю, а в дїйстности віддалювала ся від них. Ходила заєдно по тїй самій дїльници, як дитина, що заблукає ся в лїсї, і нї кроком не приближала ся до цїли. Вкінци увійшла на улицю цїлковито опущену, одну з призначених на збурене. Мешканцїв з неї усунено, доми були позамикані; стояла навіть церков замкнена, котра мала бути звалена за кілька тижднїв. До церкви вело кілька низьких широких сходів, одвірки і стовпи різані в марморі, були хорошою працею з XV. ст. Якийсь торговець старинностями купив їх вже для заграничного купця. Двері самі були з дубини, хорошо різьблені в образи з житя сьв. Єроніма, патрона церкви.

Пріска побачила широкі, вигідні сходи церкви в хвили, коли Петроніля з єї обіймів упала на брук, а она сама почула, що не годна зробити нї кроку дальше. Послїдним з'усилєм винесла сестру на сходи, дальше і дальше, аж оперли ся о двері церкви. Одвірок засланяв їх трохи від проймаючого північного вітру, що гнав згаданою улицею хмари сїрого пороху з розвалин і румовищ.

Нїхто туди не переходив. Робітники сьвяткували, бо то був день перед Рождеством Богородицї; від часу до часу вітер тріскав розбитою віконницею, або зривав кілька цегол; нїякий инший голос не доносив ся. Сон, а радше одеревінє обіймило Пріску; гадала, що сестра вже спить, бо голова дитини з кождою годиною більше гнїтила єї груди. Години минали; нїхто не надходив. Ум Пріски замрачили горячкові привиди. Бачила матір, як держачи за руку Мадонну, йшла крізь олеандреву алею побіч шатра; але обі глядїли на неї хмарно і казали:

— Чи ти позволила дитинї умерти з голоду?

Тодї крикнула з цїлої сили і хотїла піднести голову Петронїлї, але не могла, бо голова дитини була тяжша, як камінь.

Перестала маячити і перестала чути; повіки єї опали, віддих став слабий і нерівний. Послїдним рухом овинула собі довкола шиї волосє малої сестри і послїдною гадкою шепнула:

— Мамо! будете знати! — А відтак і она була тиха, як та дитина, що лежала на єї колїнах.

Так остали цїлий день і цїлу ніч в послїдних спільних обіймах.

Над раном замітач улицї найшов їх, як сидїли непорушно під дверми церкви. Були вже мертві від многих годин.

Занесено їх до трупарнї, а звідтам коли їх нїхто не розпізнав, до спільного гробу, де спочили бездомні і безіменні.

Чиж були чимсь більше, як той уличний пил, гнаний вихром хвилю, а відтак зметений і забутий?

ласощі. На поліциї зізнали они, що розкопували гроби лиш длятого, бо чули, що мерцям кладуть золоті монети під голови.

— **Політехнік злодієм.** Віденьска поліция арештувала студента віденьскої політехніки Павла Яґодіча, літ 27, походячого з Кольошвара а приналежного до Загребу. Яґодіч звернув на себе увагу тим, що ставувши в готели Кльомзера, міняв при помочи публичних послугачів богато цінних паперів. Яґодіч, котрий дуже зручно приліпив був собі чорну бороду, признав ся, що обікрав в Загребі свою знакому, властительку друкарні, Тересу Фішер. Підробленим ключем дібрав ся в ночи до єї вертгаймівскої каси і вкрав цілу єї готівку. При Яґодічу знайдено 42.000 корон готівкою і 24.000 корон цінними паперами.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 1 грудня. Комісия запомогова ухвалила проект закона о підвисшеню кредиту на запомоги з 15 на 20 міліонів корон.

Будапешт 1 грудня. Партия народна ухвалила на вчерашній конференциї жадати знесеня ухвали відбуваня двох засідань на день і жадати утвореня парляментарної комісиї, котра завела би нормальні відносини в парляменті.

Петербург 1 грудня. Стан здоровля цариці вже поліпшив ся, запалене уха щезло і материзоване зменшило ся. Внаслідок поліпшеня стану здоровля цариці, бюлетини вже не будуть видавати ся.

Дрездно 1 грудня. Перед тутешним висшим судом відбув ся вчера перший речинець в справі розводовій кн. Алісиї Шенбурґ-Вальденбурґ, котра вчера сама сюди приїхала. (Кн. Алісия, донька Дон Карльоса, претендента до іспаньского трону, втекла була, як говорено, зі своїм фірманом, якимсь Італїянцем; княгиня приїхавши до Монахова, заперечила тому і сказала, що ту чутку розпустив зі злоби єї чоловік, з котрим она хоче розвести ся).

Надіслане.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

НІЧОГО.

(З ґрузиньских народних казок).

Жив раз — на сьвіті то часто лучає ся — один дурак. Родичі оженили єго; може стане розумнїйший, гадали собі; але що може дурня зробити розумним?

Той дурак вибирав ся одного дня до міста і питає жінки:

— Жінко, що маю тобі купити?

— Нічого — відповіла.

Він гадав, що „нічого“ то якась річ до купленя і аби того не забути, повтаряв заєдно через цілу дорогу „нічого, нічого, нічого“!

Так прийшов над одну ріку. Там якийсь рибак закинув сїти і цілу ніч намучив ся, не зловивши нічого. Слова дурака не подобали ся очевидно вже й так розлюченому рибакови і він постановив свою злість відбити на нїм. Кинув ся на него, повалив єго на землю і добре перетріпав.

— Але що я маю казати? — спитав дурак.

— Кажи: „то перший, а другі вже прийдуть.“

Наш дурак затямив собі то і ідучи дальше, повтаряв заєдно рибакові слова. На своє нещастє стрітив вскорі похорон. Люди, що провадили небіщика, дуже огірчили ся словами дурака, вхопили єго і так побили, що він ледво позбирав кости.

— Скажіть-же, люди добрі, як я маю казати?

— Кажи: „Дай єму Боже вічний упокій і спаси душу єго“!

Вкінци прийшов наш дурак до міста і зараз пішов до парні. Там на одній софі спав чоловік; коло него сиділо двох парубків. Скоро лиш дурак побачив спячого, погадав собі, що то мусить бути небіщик і крикнув: „Дай єму Боже вічний упокій і спаси душу єго.“

Але спячий пробудив ся і наробив такого страшного крику, що дурак став на цілім тїлї дрожати. Скінчило-ж ся на тім, що оба парубки побили єго.

— За що бете? — що маю казати? — спитав дурак князя; бо той спячий був князем.

Замість князя відповіли парубки:

— Кажи: „Князю, нехай тобі та купіль вийде на здоровлє.“

Побитий вийшов дурак з парнї. Нараз побачив на одній улиці купу людий. Приступив близше і побачив, що тут була бійка: посеред улиці на земли сидїв якийсь чоловік з покалїченим і закровавленим лицем. „Князю, нехай тобі та купіль вийде на здоровлє“ — скрикнув дурак. Тодї той побитий чоловік кинув ся на него і цілу свою злість відбив на нїм. „Боже сьвятий, що-ж менї казати“ крикнув дурак.

— Кажи так — відповів котрийсь з глядачів: — „Чи нема тут якого князя, що зробив би лад“?

Дурак пішов дальше, затямивши собі слова, аж прийшов на місце, де два пси жерли ся. Станув, почав приглядати ся і не міг здержати ся, аби не скрикнути: „Чи нема тут якого князя“ і т. д. Але на єго нещастє стояв побіч него таки дійсний князь, котрий слова дурака взяв за обиду.

— Як сьмієш? — скрикнув той і знов обірвало ся дуракови.

— Що маю казати?

— Кажи: „Ге, ге, ге,“ — відповів князь.

І дурак пішов, а переходячи по при шевску робітню, де шевці зубами розкусували шкіру, аби лїпше натягала ся, крикнув до них слова, які чув від князя. Коли шевці се почули, попали в таку лють, що збили дурака на квасне яблоко, а він не питаючи вже нікого більше, утік з міста і опинив ся аж дома, де відбив свою злість на жінці, бо, як казав, цілому єго нещастю була она винна.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-європ. часу

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик. Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).